

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ,,

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ιδ. συν. σελ. 207)

Ἰουλία.— Ἦτο ἡ αὐγή!... Φύγε, φύγε γρήγορα... Ἄ! ναι, εἶναι ὁ κοριδαλὸς ὁ ὅποιος ψάλλει μὲ τὴν τραχεῖάν του φωνήν, ἀναμείλων τὸ ἀπαίσιον καὶ κακὸν αὐτοῦ ἄσμα. Λέγουσιν ὅτι ὁ κοριδαλὸς χωρίζει θελκτικώτατα τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Ὅχι ὅμως αὐτὸς ἀφοῦ χωρίζει ἡμᾶς... Λέγουν ἐπίσης ὅτι ὁ κοριδαλὸς καθὼς καὶ ὁ ἄτιμος φρὺνος ἀλλάζουν ὀφθαλμούς. Πόσον ἤθελα νὰ ἡλλαζον καὶ φωνήν, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ φωνὴ μᾶς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων... Ἄ! φύγε, φύγε! τὸ φῶς καθίσταται φαινότερον.

Ρωμαῖος.— Τὸ φῶς καθίσταται φαινότερον;... Ἡ θλίψις ἡμῶν ζοφερώτερα, θέλεις νὰ εἰπῇς;...

Ἡ τροφός.— Κυρία;

Ἰουλία.— Τί θέλεις;

Ἡ τροφός.— Ἡ δέσποινα μήτηρ σας ἔρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν σας. Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε. Προσέξατε.

Ἰουλία.— Τότε, παράθυρον, ἄφησε νὰ εἰσέλθῃ τὸ φῶς καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἡ ζωή...»

Ἀνθρώπινος γλῶσσα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιγράψῃ τὴν ἐκπληξιν τὴν ὁποίαν παρήγαγεν ἡ ἐκπληκτικὴ ἐκείνη ἀναπαράστασις. Εἶδαμεν καὶ ἠκούσαμεν ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ ποιητὴς εἶχε φαντασθῇ. Εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς Νάνσυ καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ωραίου τῆς προσώπου ἀνεγνωρίζαμεν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν the lady of Pain — ἡ δέσποινα τῆς θλίψεως, — ἀλλὰ μὲ κάτι λεπτότερον καὶ ἀνέκφραστον ἐπὶ πλέον. Τὸ συγκεντρωμένον πάθος, τὸ θίγον τὴν ἀλγυδόνα, τὸ ὅποιον ἐκείνη ἡ δεκαεξάετις παιδίσκη κατῴρωνε νὰ το καθιστᾷ ὁρατόν, ἔθετε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καλλίτερα ἀπὸ μίαν Siddons, μίαν Tanny Kemble ἢ μίαν Ἑλλεν Τέρρυ — τὴν ιδεώδη Ἰουλίαν.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Μίλτον Ζαραμάγια ἦτο ὅλως ἐκτακτος καὶ θαυμασία. Ὅλον τὸ πῦρ τὸ διακαῖον τὸν ἀπόγονον τῶν Μοντέγων καὶ τὸ ὅποιον ὑποθάλλει εἰς κάθε του λέξιν, ἐνόμιζες ὅτι διωχετεύθη ἐν αὐτῷ μαζὶ μὲ τὴν φωνήν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑρρίκου Ἴρβιγκ, διὰ νὰ τὸν ἀνυψώσῃ εἰς σφαῖραν ἀνωτέραν τοῦ μογγολικοῦ

αὐτοῦ περικαλύμματος. Ἦτο ἐκθαμβωτικὸν καὶ ἀνεκδιήγητον θέαμα, — τρομακτικὸν καθὼς ὅλα τὰ φαινόμενα, τὰ ὅποια μᾶς φέρουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ Ἄγνωστον καὶ μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴν ἄβυσσον μὲ τὴν παροδικὴν των λάμψιν.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Βέθουελ, ἔπαιξαν τέσσαρας ἀκόμη σκηνὰς τοῦ δράματος, πάντοτε μὲ μεγάλην δύναμιν ἀποδόσεως ἐκ μέρους τῶν ἡθοποιῶν καὶ μὲ αὖξουσιν συγκίνησιν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν, τῆς ὁποίας ιδέαν ἀδυνατοῦμεν νὰ δώσωμεν.

Ὅταν ὅλα ἐτελείωσαν, ὅταν τὰ χειροκροτήματα, τὰ ὅποια ὡσὰν τρικυμία εἶχαν ἔσπασαι, κατηνύσθησαν, ὁ Μίλτον καὶ ἡ Νάνσυ εὐρέθησαν ὁρθοὶ ἐνώπιόν μας μὲ περιπεπλεγμένας τὰς χεῖρας, μὲ στάσιν μετριοφρόνως θριαμβευτικὴν.

Αἰφνης, ὡσὰν τὸ γόητρον νὰ διελύθη διὰ μιάς, ἡ Νάνσυ, μὲ ἀπότομον κίνησιν ἀπώθησε τὸ χεῖρι τοῦ μικροῦ Ἰάπωνος, τὸ ὄχρον τῆς προσώπου ἐγινε κατακόκκινον καὶ οἱ τόσον γλυκεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἔρριψαν ἀστραπὴν μίσους. Ἀπεσύρθη βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω ἀφίνουσα τὸν ταλαίπωρον ἐκπληκτον.

Ἡ ἀντίθεσις ἦτο τότεν ἀπότομος ὥστε ἀπέβαινε λυπηρὰ, σχεδὸν τραγικὴ. Ἀλλὰ ὁ Κάρολος καὶ οἱ δύο τρεῖς ἄλλοι ἐγέλασαν, ἐπῆλθεν ἡ ἀντίδρασις καὶ ὅλοι ἔρχισαν νὰ γελοῦν, ἐνῶ ἡ Νάνσυ καταπόρφυρος καὶ μὲ ἀγανάκτησιν, διὰ μηχανικῆς κινήσεως ἔτριβε τὸ χεράκι τῆς ὡς διὰ ν' ἀποσβύσῃ τὴν μυαράν ἐπαφὴν καὶ κατέφυγε πλησίον τῆς λαίδου Ἀμαβελ καὶ τῆς Μίσεσ Τέμπλ.

Βεβαίως, ἤδη εἶχε λησμονήσει ὅλως διόλου τὰς θωπείας τὰς παθητικὰς τὰς ὁποίας μόλις πρὸ μικροῦ ἐπεδαψίλευεν εἰς τὸν Ρωμαῖον!... Ποῦ ἔμεινε λοιπὸν τὸ μνημονικόν σου, μικροῦλά μου; Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὅποιον μόλις πρό τινων λεπτῶν δὲν ἤξευρες πῶς νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇς στενωτέρα;... Ὡ ἄσματος καὶ ἐπιπόλαιος Νάνσυ!... Τώρα, μόνον ἂν σὲ ἀτενίσῃ μὲ θαυμασμόν, προσβολὴν σου θεωρεῖς τὸ βλέμμα του, ἂν σὲ προσμειδιάσῃ, στρέφεις μὲ περιφρόνησιν τὸ πρόσωπον. Καὶ δὲν σὲ ἐμπνέει μόνον περιφρόνησιν ἀλλὰ καὶ ἀηδίαν ὁ ταλαίπωρος γόνος τῶν Ζαραμάγια, — μόνον καὶ μόνον διότι ἔχει κιτρινὴν ἐπιδερμίδα, παράξενά μάτια καὶ τὴν καλ-
λαισθησίαν νὰ σὲ ἀγαπᾷ!...

Διότι ὁ δύσμοιρος Μίλτον ἠγάπα τὴν θελκτικὴν τοῦ Ἰουλίαν, ἦτο πασιδῆλον. Τὴν ἠγάπα καθ' ὅσον μάλιστα ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν σκληρῶς,

και ἡ ἀμνηχανία του ἦτο ἐν ταυτῷ τόσον κωμική και τόσον ἐπαλγής ὥστε μοῦ ἔσφυζε τήν καρδιά. Δικαίως ἢ ἀδίκως, μοῦ ἐφαίνετο νά διακρίνω εἰς τήν ἔνοχον διαγωγήν ὀλοκλήρου τῆς λέσχης κατὰ τοῦ Ρωμαίου τῆς, δείγματα τοῦ αὐθορμητοῦ μίσους τὸ ὅποτον κάθε ἀγγλο-σαξό-νος τρέφει πρὸς τοὺς ξένους. Καὶ ὀλίγον ἀπὸ οἶκτον, ὀλίγον ἀπὸ περιέργειαν, ὅπως ἐξουδετερώσω τὸ μῖσος ἐκεῖνο, μοὶ ἐπῆλθεν ἀκαριαία σκέψις. Ἐπλησίασα τὸν δόκτωρ Βόθουελ και τοῦ εἶπα :

— Πιστεύετε ὅτι ἡ δύναμις τῆς ὑποβολῆς, ἡμπορεῖ νά καταστήσῃ τήν Νάνσυ—ὡς Νάνσυ πλέον και ὅχι ὡς Ἰουλίαν—θελκτικὴν και ἐρασμίαν πρὸς τὸν Μίλτον;

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς και διηυθύνθη πρὸς αὐτήν· ἔθεσε δύο δάκτυλα ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῆς και τῆς εἶπεν ἀπλῶς : « Κοιμήσου ! » Ἐκεῖνη ὑπῆκούσε.

« Νάνσυ, ἐπανελάθεν ὁ ἱατρὸς, ὁ κύριος Ζαραμάρια θά σᾶς προσφέρῃ τὸν βραχίονα διὰ νά σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ γεῦμα ».

Ἡ φυσιογνωμία τῆς παιδίσκης συνεσπάσθη :

— « Ω ! ὅχι !... ὅχι !... ἐφιθύρισε ἱκετευτικῶς »

— Ὁ κ. Ζαραμάρια θά σᾶς προσφέρῃ τὸν βραχίονα ἐπανελάθεν ἐπιτακτικῶς, και θα τὸν δεχθῆτε εὐχαριστῶς.

— Θά τὸν δεχθῶ εὐχαριστῶς, ἀπήντησε κατόπιν μικροῦ δισταγμοῦ.

— Εἰς τὸ τραπέζι θά καθήσετε πλησίον του. Ἀντὶ νά σᾶς ἐνοχλῇ αὐτὴ ἡ γειτονιά θά σᾶς εὐχαριστῇ... ὁ κ. Ζαραμάρια εἶναι θελκτικὸς νέος τὸν ὅποτον ἐπιθυμοῦμεν νά ὑποδεχθῶμεν εὐπρεπῶς. Εἰς ὑμᾶς ἀναθέτομεν νά συνομιλήτε μὲ αὐτόν. Μὲ ἐννοεῖτε, Νάνσυ ;

— Σᾶς ἐννοῶ.

— Ὡστε κατὰ τὸ γεῦμα, θά ἔχετε τήν καλωσύνην νά ἀφήσετε τὸ περιφρονητικὸν ὕφος μὲ τὸ ὅποτον φέρεσθε συνήθως πρὸς αὐτόν. Θά φέρεσθε πρὸς αὐτόν μὲ θελκτικὸν και φιλόφρονον τρόπον, θά τὸν δίδετε εὐγενεῖς ἀπαντήσεις· κάνεις δὲν τὸ κατορθώνει ὅσον ὑμεῖς. Νά προσφερθῇτε ὅπως θά προσεφέρεσθε πρὸς ἐμὲ αὐτόν, τὸ θέλω... »

« ... Εἴμεθα σύμφωνοι, » ἐπανελάθεν ὁ ἱατρὸς ἐξυπνῶν τήν Νάνσυ.

Ὁ Μίλτον, ἀσχολούμενος εἰς τὰ παρατηρήνια νά ἀλλάξῃ φόρεμα, δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ τίποτε. Ὅταν λοιπὸν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχει τὸ προνόμιον νά ὁδηγήσῃ αὐτὸς τήν Ἰουλίαν εἰς τήν

τραπέζαν τήν ἐπλησίασε τρέμων και μὲ κυρτωμένον βραχίονα : « Δεσποινὶς Θουά'τ, θά μὲ περιποιηθῆτε τήν τιμὴν νά δεχθῆτε τὰς περικοπὰς μου ; »

Ὅποια ἐκπληξίς ! Ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο δεκτὴ μὲ τὸ θελκτικώτερον μειδίαμα.

— Εὐχαριστῶς, Κύριε, τῷ εἶπεν ἡ νεανὺς μὲ προθυμίαν. Βωδὸς ἀπὸ τῆς ἐκπληξίν του, ὁ ἀνθρωπάκος μας διηυθύνθη πρὸς τήν αἴθουσαν τῆς τραπέζης.

« Πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη διότι παρεστήσαμεν μαζί, κύριε Ζαραμάρια, ἐπανελάθεν ἡ Νάνσυ μὲ περισσοτέραν γλυκύτητα, ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τήν τραπέζαν.

— Πῶς ! δεσποινὶς Θουά'τ, δὲν σᾶς ἐφάνη ὅτι ἐπαίξα ἀδεξίως και ὅτι ἡ προφορά μου ἦτο πολὺ ἐξωτική ;

— Ἡ προφορά σας εἶναι τελεία και ἐπαίξατε θαυμάσια τὸ μέρος σας. Ποτὲ δὲν εἶδα τελειότεραν ἀπὸδοσιν... και αὐτὸς ὁ κ. Ἰρδινγκ ἔμεινε πίσω... εἶναι ἡ κοινὴ γνώμη και ἡ ἰδική μου.

— Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα... ἐρροῦμένην ὅτι σᾶς ἀπῆρεσκα.

— Νά μὲ δυσταρεστήσητε; ἐπανελάθεν ἡ Νάνσυ μὲ ἀπροσποίητον γέλωτα. Ἐάν ἡ ἔνσαρκος ποιήσις, ἐάν ἡ ζωστα μουσική, ἐάν ἡ χάρις μετεμφισμένη εἰς ἄνθρωπον εἶναι δυνατόν νά δυσταρεστήσῃ, μὲ δυσταρεστήσατε.

— Θεέ μου, ἐφιθύριτεν ὁ Μίλτον ξετρελλανένος, δεσποινὶς, δὲν ἡμπορῶ νά πιστεύσω ὅ,τι ἀκούω.

— Εἶναι ἡ καθαρά ἀλήθεια και δὲν ἡμπορῶ νά σᾶς ἐκφράσω τήν ὑπερηγράνειάν μου διότι παρέστησα μαζί σας.

— Τότε, θά συγκατατεθῇτε ἴσως νά ἐπαναλάβητε τήν παράτασιν ταύτην ἡ ὅποια θά μείνῃ ἡ γλυκυτέρα τῆς ζωῆς μου ἀνάμνησις;

— Ἀν θά συγκατατεθῶ;... εἰπέτε ὅτι θά τὸ ἐζήτουν ὡς μίαν τιμὴν και ἐν ἀνάγκῃ ὡς χάριν.

— Ἀ ! δὲν θά εἶναι ἀναγκαῖον, εἶπεν ὁ Μίλτον μεθύων ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους, και μὲ βλέμμα ὀριαμβευτικὸν ἀτενίζων ὅλους τοὺς παρακαθημένους.

— Ὅρισάτε τήν ἡμέραν και θά εἶμαι πρόθυμος. Θά ὑπερπηδῶ ὅλα τὰ ἐμπόδια διὰ νά εἶμαι ἀκριβὴς. Ἀνυπομονῶ ν' ἀκούσω και πάλιν τὸν Ρωμαῖον και νά γίνω ἐκ νέου Ἰουλία...

« Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι τὸ παρακάνει κάπως; εἶπε χαμηλοφώνως ἡ λαίδυ Ἀμαβελ κλίνουσα πρὸς τήν Μίσερ Τέμπλ.

— Κάθουμαι ἐπάνω σὲ πυρωμένα κάρβουνα,

φιλότατη μου. Δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ ξεμπερδεύσῃ αὐτὴ ἡ δουλειά».

Ἐσυμμεριζόμεν, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, τοὺς φόβους τῶν κυριῶν ἐκείνων. Ἐρριψα βλέμμα εἰς τὸν Βόλουελ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἐφαίνετο κάπως σκεπτικὸς.

Καὶ πραγματικῶς, ἡ προθυμία, ἡ τρυφερότης τὴν ὁποίαν ἐπεδείκνυνεν ἡ Νάνσυ πρὸς τὸν νεαρὸν Ἰάπωνα, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ῥῖξανε. Ὁ ἡχος τῆς φωνῆς τῆς προσέλαβεν τόνον ὁ ὁποῖος ἔδιδε θλιβεράν ἐντύπωσιν τὸ βλέμμα τῆς εἶχε παρὰ ξενὸν λάμπιν· αἱ παρειαὶ τῆς εἶχον πυρατωδὴ χρώματα. Τοιαύτη ἦτο θελκτικωτάτη καὶ ἡ ὥραióτης αὐτῆς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους· οὐχ ἦρτον ἡ σκηνὴ ἦτον ἐπίπονος.

Ἦλθε στιγμὴ ὅπου τὰ μειδιάματα, αἱ κολακευτικαὶ λέξεις, τὰ περιπαθῆ βλέμματα πρὸς ἐλαβον τοιαύτην ἔντασιν ὥστε ἐπροξένει εἰς ὅλους κόπον. Μόνος ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας ἦτο μέλι καὶ γάλα καὶ τὸ θέαμα τῆς ἀρελείας του ταύτης προσέθετε περισσοτέραν μελαγχολίαν εἰς τὴν μελαγχολίαν μας. Ἡ Μίσερ Τέμπλ καὶ ὁ ἱατρός ἀντὶ ἡλλάζον μετ' ἐμοῦ βλέμματα τρόμου. Τί ἐκάναμεν; καὶ ποῖος θὰ περίμενε τοιαῦτα ἀποτελέσματα; Ὁ Βόλουελ, καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν συγκινητικὴν ἀσθένειαν τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ μικρά του ἀσθενὴς ὁπότεν τοῦ ὠμίλει εἶπε τυχαίως: « Ἐστὸ πρὸς αὐτὸν οἷα θὰ ἦσο πρὸς ἐμὲ, τὸ θέλω! » Ποῖος θὰ πρόέβλεπε τὰ ἀποτελέσματα τῆς τότεν καλῆς ταύτης διαγωγῆς; Ποῖαν ἀρά γε χορδὴν νὰ ἔκρουσε χωρὶς νὰ τὸ εἰξέυρῃ; Μυστήριον! Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι σκληρῶς ὑπερέβημεν τὸν σκοπὸν μας.

Τώρα ὁ μόνος πόνος μας ἦτο νὰ καταπαύσωμεν τὸ θλιβερόν πείραμά μας· νὰ τελειώσωμεν τὸ ἀνυπόφορον τοῦτο γεῦμα καὶ ν' ἀποπέμψωμεν τὸν καταραμένον Ἰάπωνα. Τὸ αἶσχος τῆς παραβιάσεως ἐκείνης μιᾶς παρθενικῆς συνειδησεως ἐθάρυνεν ὅλους. Βιαστικὰ καὶ γρήγορα ἐσηκώθημεν ἀπὸ τὴν τράπεζαν χωρὶς νὰ ἐγγίσωμεν τίποτε.

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐν ἄνθος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς ὑπὸ Ἀγαθαγγέλου Κυριαζίδου πρῶην πρωτοψάλτου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. — (Τύποις Ἀλ. Νομισματίδου).

Εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 33 φυλλάδιον τῆς α' Ἠχοῦς παρε-

θέσκαμεν ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου τούτου, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐκδοθὲν ἀποτελεῖ λαμπρὸν τόμον ἐκ 430 περίπου σελίδων μετὰ προλόγου. Ἀντὶ πάσης κρίσεως ἀρκούμεθα νὰ παρηθέσωμεν τὴν ἐγκρίσιν τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

† Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθιμος ἐπιβεβαιοῖ.

Ἀρ. Πρωτ. 5908.

Ἡ Πατριαρχικὴ Κεντρικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ λαβούσα ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 5908 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. αἵτησιν τοῦ ἐκ Χρυσουπόλεως μουσικολογιωτάτου κ. Ἀγαθαγγέλου Κυριαζίδου, τῶς πρωτοψάλτου τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις πανέρου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὑποβαλόντος· πρὸς ἔγκρισιν τὴν ὑπ' αὐτοῦ φιλοπονηθεῖσαν μουσικὴν ἀνθολογίαν ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἐν ἄνθος τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς », καὶ μετ' ἐπιστάσεως διεξελευσῶσα καὶ μελετήσασα ἀρμοδίως τὸ ἐν λόγῳ πόνημα ἐγκρίνει αὐτὸ οὐ μόνον ὡς οὐδὲν τὸ ἐπιλήψιμον περιέχον, ἀλλὰ καὶ λίαν χρήσιμον παντὶ ἱεροψάλτῃ καὶ μουσικῷ ἐν γένει διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα πανάργα, σπουδαῖα καὶ πολύτιμα μαθήματα, περιζήτητα παρὰ τοῖς καθ' ἡμᾶς μουσικοῖς καὶ οὖν τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ ἐκδότου εἰς πῶς ἐξεργόμενα.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 27 νοεμβρίου 1895.

Ὁ πρόεδρος

† Καρπάθου καὶ Κάσσου Σωφρόνιος

Ὁ γραμματεὺς

Ἱεροδ. Γρηγόριος Παπαδόπουλος

Τὰ μέλη

(Τ. Σ)

† Ὁ Αἰτίσης Βαδίσλειος

† Ναζιανζοῦ Πανάρετος

† Ἀρχιμ. Μ. Κλεόδουλος

† Ἀρχιμ. Κύριλλος

† Βενέδικτος Γεωργιάδης.

Ὁ Μέγας Ἀρχιδ. Κωνσταντίνος.

Ἀλληλογραφία.

Τσοτ. Μᾶξ. — Μὴ φοβῆσθε νὰ σᾶς ἀποκλέσωμεν οὔτε ἰδιοκλέπτην οὔτε ἰδεοκλέπτην· ἡ ἰδέα εἶνε πρωτότυπος πολὺ, ἀλλὰ λιγὰκι ἐσφαλμένη.

κ. Ι. Ἀθ. Πλωμάρι. — Χρήματα ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν λαμβάνετε τακτικὰ τὴν « Ἠχώ »· σημειώσατε ὅσα φύλλα σᾶς λείπουν, διὰ νὰ σᾶς τὰ στείλωμεν.

Νίνον εἰς Ἀθήνας. — Ἐπιτρέπεται, τὰ εὐτράπελα τοῦ Κόρακx, νὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν ἀληθῆς ὀνομασίαν του· Σὺς δυσηρέστησεν ἐκεῖνον τὸ μικρὸ σόυσιμο; — Ἀγνωστον. Τὸ παραμῦθον πολὺ γλυκὺ, σὺν παραμῦθον γιγνίσ, ἀπ' ἐκεῖνα πᾶν ἐνθουσιάζουν τὴν Παλαμᾶ μας. Μοῦ ἐφάνη περίεργον πῶς ὁμοιάζει μετὰ τὸν Τωβὶτ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. — Δεσποινίδx Β. Ε. Μακρ. Συγχαρητήρια θερμά. Ἐπέμψατε εἰς Ἀθήνας τὰ αἵτηθέντα; σπεύσατε, διότι ἡ βροχόπτης θὰ τὰ καταστήσῃ ἀνωφελῆ.

Ἀτακτον, ἐνταῦθα. — Πολλὰκις ἐλέγηται ὅτι τὸ ψευδονυμὸν μὴ συνδυερόμενον ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴν δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἐννοία· Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν.